

Слушаше дѣтето тази мила майчина пѣсенъ и сѣкашъ му ставаше по-добрѣ, отваряше голѣмитѣ си черни, хубави очи и ги впиваше въ майчиното си лице.

„Нани ми, сине соколе,
За „тата“ недѣй се грижи,
Че не те държи на рѣцѣ,
Че не те милва отъ сърдце . .
Три мѣсеци е минало,
Откакъ татко ти забѣгна
Съсъ тънка пушка на рамо,
Съсъ гола сабля на кръстѣта . . .“

Дѣтето, като чу думата „тата“, вдигна рж-чица, свали мократа кърпа отъ челцето си, изправи се и прилепи бузичката си до майчината си буза. Двѣ едри майчини сълзи облѣха бѣлото му личице.

„Дѣда ти турци заклаха,
--- Бѣли му пари обраха;
Чича ти в' затворъ хвърлиха,
--- Здрави му кости прогниха,
Едничката ти сестрица
Турци робинка сториха . . .“

И дѣтето се разплака; сълзи заббликаха отъ неговитѣ хубави очи, ала то не издаде гласъ. То сѣкашъ знаеше, че въ робска земя е зло и кога пѣешъ, и кога играешъ; зло е и да се радвашъ, зло е и съ гласъ кога плачешъ . . .

„Легни ми, пиле хубаво,
На мойтѣ топли колѣнца,
Мама ще да те люлѣе,
Гланица да те отболи,
Мама ще да ти попѣе,
Тжгата да си раздѣли
Съсъ тебе, дѣте либаво,
Съсъ тебе, сърне гиздаво . . .“

Дѣтето пакъ легна върху майчинитѣ си колѣнѣ и кротко заспа.

„Години черни, усилни,
Я ми по-скоро летете!
Стоянчо бързо да расте,